

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Praze rozhodl v senátu složeném z předsedkyně Lenky Bursíkové a soudců Kryštofa Horna a Jana Peroutky ve věci

žalobkyně: **E. Š.**
bytem X
zastoupená advokátem JUDr. Tomášem Těmínem, Ph. D.
sídlem Karlovo náměstí 559/28, Praha 2

proti
žalovanému: **Krajský úřad Středočeského kraje**
sídlem Zborovská 11, Praha 5

o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 24. 5. 2021, č. j. 092079/2021/KUSK,

takto:

- I. Žaloba se zamítá.**
II. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

Vymezení věci

1. Žalobkyně se žalobou podle části třetí, hlavy druhé, dílu prvního zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní (dále jen „s. ř. s.“), domáhá zrušení v záhlaví označeného rozhodnutí (dále jen „napadené rozhodnutí“), kterým žalovaný podle § 90 odst. 5 zákona č. 500/2004 Sb., správní řád (dále jen „správní řád“), zamítl její odvolání a potvrdil usnesení Městského úřadu Neratovice, odboru správy majetku (dále jen „správní orgán I. stupně“), ze dne 8. 3. 2021, č. j. MěÚN/025542/2021 (dále jen „usnesení“), kterým bylo zastaveno řízení o žalobkynině

žádosti o dodatečné povolení terénních úprav v areálu „P. B.“ v obci X na pozemcích parc. č. XA, XB, XC, XDa XE v katastrálním území X.

Splnění procesních podmínek a rozsah soudního přezkumu

2. Soud ověřil, že žaloba byla podána včas, osobou k tomu oprávněnou a splňuje všechny formální požadavky na ni kladené. Jde tedy o žalobu projednatelnou. Soud vycházel při přezkumu napadeného rozhodnutí ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování žalovaného (§ 75 odst. 1 s. ř. s.), přičemž napadené rozhodnutí přezkoumal v mezích uplatněných žalobních bodů, jimiž je vázán (§ 75 odst. 2 věta první s. ř. s.).

Průběh správního řízení

3. Ze správního spisu soud zjistil, že žalobkyně podala dne 15. 1. 2020 k Obecnímu úřadu Líbeznice (dále jen „líbeznický stavební úřad“) žádost o dodatečné povolení terénních úprav dle § 129 odst. 2 a 7 zákona č. 183/2006 Sb., o územním plánování a stavebním řádu (stavební zákon). Dne 18. 12. 2020 byla vyzvána k tomu, aby do dne 28. 2. 2021 žádost doplnila o projektovou dokumentaci (s uvedením rozsahu, výškopisu a polohopisu terénních úprav) a o stanoviska dotčených orgánů. Vyzvána byla ovšem nikoliv líbeznickým stavebním úřadem, nýbrž Ing. A. K. (dále jen „Ing. K.“) z odboru správy majetku správního orgánu I. stupně. Usnesením ze dne 6. 4. 2020, č. j. 051448/2020/KUSK, totiž žalovaný podle § 131 odst. 4 správního řádu z důvodu nezpůsobilosti líbeznického stavebního úřadu věc projednat a rozhodnout pověřil k projednání a rozhodnutí věci správní orgán I. stupně. Usnesením ze dne 20. 8. 2020, č. j. MěÚN/069283/2020, tajemník správního orgánu I. stupně konstatoval podjatost vedoucí jeho stavebního odboru a současně jako úřední osobu k projednání a rozhodnutí o žádosti určil Ing. K. Výzva ze dne 18. 12. 2020 byla žalobkyni dle připojené doručky doručena do vlastních rukou dne 6. 1. 2021. Protože stavební úřad k této výzvě neobdržel žádnou reakci, zastavil usnesením řízení z důvodu uvedeného v § 66 odst. 1 písm. c) správního řádu. V odvolání proti usnesení žalobkyně namítla podjatost úřední osoby Ing. K. Odmítla rovněž, že by byla řádně vyzvána k doplnění žádosti, neboť jí žádná výzva k odstranění vad žádosti nebyla ani doručena. Tvrdila rovněž, že dokumenty, které správní orgán I. stupně vyžadoval k doplnění, měl mít ve skutečnosti k dispozici, neboť je žalobkyně doručila již spolu se žádostí líbeznickému stavebnímu úřadu.
4. Žalovaný napadeným rozhodnutím odvolání zamítl. Uvedl, že k námitce podjatosti oprávněné úřední osoby nelze již přihlížet, neboť ji žalobkyně neuplatnila včas. K námitce týkající se doručování písemností žalovaný uvedl, že žalobkyně měla dle informace uvedené v žádosti jednat v řízení samostatně a že si výzvu ze dne 18. 12. 2020 prokazatelně převzala. Žalovaný neuvěřil ani tvrzení, že k žádosti žalobkyně byly již v okamžik jejího podání k líbeznickému stavebnímu úřadu připojeny podklady, jejichž doplnění později požadoval ve výzvě správní orgán I. stupně. Žalovaný uvedl, že lze předpokládat, že by takovéto dokumenty líbeznický stavební úřad správnímu orgánu I. stupně se správním spisem předal. Nadto žalobkyně mohla proti výzvě k doplnění žádosti brojit odvoláním. Závěrem žalovaný vyjádřil přesvědčení, že jednání žalobkyně směřuje toliko k prodlužování řízení, a její jednání označil za obstrukční.

Obsah žaloby a vyjádření žalovaného

5. Žalobkyně v žalobě předně namítá, že oprávněná úřední osoba Ing. K., která vyhotovovala usnesení, měla být z projednávání věci pro svoji podjatost vyloučena. O její podjatosti svědčí její jednání a manipulace se správním spisem, jakož i vadné obesílání, a to jak v řízení, jehož

výsledkem je napadené rozhodnutí, tak i v řízeních souvisejících. Žalobkyně zmiňuje konkrétní úkony Ing. K., které činila v jiných řízeních (patrně v souvisejícím řízení o odstranění stavby, resp. terénních úprav) a navrhuje k provedení důkazu obsah příslušných správních spisů. V souvislosti s Ing. K. žalobkyně dále uvádí, že ji jako úřední osobu určil tajemník Městského úřadu Neratovice, který se „*opakovaně vyjadřoval k osobě manžela žalobkyně velmi nevybíravým způsobem s tím, že veřejně deklaroval svůj záměr zničit jeho podnikání.*“ Tato skutečnost rovněž svědčí o podjatosti Ing. K.

6. Za vadu považuje žalobkyně také to, že v prvním stupni rozhodoval o žádosti nepřislušný správní orgán. Dle žalobkyně měl o žádosti rozhodovat líbeznický stavební úřad, nikoliv osoba zařazená do odboru správy majetku Městského úřadu v Neratovicích. Prohlášení podjatosti vedoucí líbeznického stavebního úřadu, starostou obce Líbeznice bylo vágní, neurčité a nedostatečně odůvodněné. Vyslovení podjatosti nebylo žalobkyni nadto doručeno a dozvěděla se o něm náhodně. Žalobkyně vedle toho trvá na tom, že při předávání správního spisu mezi správními orgány byly pravděpodobně ztraceny podklady, které správní orgán I. stupně požadoval k doplnění ve výzvě. Tyto podklady žalobkyně opětovně doložila, jakmile se o jejich ztrátě dozvěděla, čemuž ovšem žalovaný již nevěnoval pozornost. Dále žalobkyně v žalobě hovoří o „*machinaci s doručováním*“. Kromě toho, že jí nebylo doručeno usnesení, jímž byla vyslovena podjatost vedoucí líbeznického stavebního úřadu, tak „*docházelo rovněž ze strany úřední osoby ke změnám doručování žalobkyni v osobě určení adresáta.*“ Dne 26. 8. 2020 se mělo konat místní šetření, avšak žádné vyrozumění o tomto místním šetření žalobkyně neobdržela, resp. obdržel jej pouze její zástupce, ačkoliv o tomto úkonu měla být žalobkyně vyrozuměna přímo. Na místním šetření byl přítomen pouze zástupce žalobkyně. Výzva ze dne 18. 12. 2020 naproti tomu nebyla adresována zástupci žalobkyně, nýbrž přímo k jejím rukám. Výzva jí však doručena nebyla. Na místním šetření dne 28. 8. 2021 byla předložena obálka, na které mělo být stvrzeno převzetí výzvy žalobkyní; nebyla však opatřena jejím podpisem.
7. Žalovaný ve vyjádření k žalobě vyjádřil opětovně přesvědčení, že žalobkyní „*zmatečné a zavádějící údaje*“ směřují k úmyslnému prodlužování řízení. Zbytek vyjádření koresponduje s důvody napadeného rozhodnutí.
8. Při jednání dne 30. 4. 2024 účastníci setrvali na svých procesních stanoviscích a argumentaci. Dokazování soud neprováděl, neboť navržené důkazy jsou buď součástí správního spisu, kterým se dokazování ve správním soudnictví neprovádí a soud z něj bez dalšího vychází, nebo jde o spisy týkající se jiných řízení nepodstatných pro posouzení žaloby, a proto jde o důkazy nerelevantní.

Posouzení žaloby

9. Podstatou sporu mezi účastníky řízení je otázka, zda správní orgány po právu zastavily řízení o žádosti žalobkyně o dodatečné povolení terénních úprav. Žalovaný, který aproboval usnesení, jímž správní orgán I. stupně řízení zastavil, je přesvědčen, že správní orgány postupovaly bezvadně. Námitky žalobkyně směřující k tomu, jaký správní orgán v prvním stupni ve věci rozhodoval a prostřednictvím jaké osoby tak činil (tj. námitku nepřislušnosti správního orgánu I. stupně a námitku podjatosti úřední osoby tohoto úřadu), považuje za obstrukce. Za nepravdivé má rovněž tvrzení žalobkyně o tom, že při předávání správního spisu mezi správními orgány došlo ke ztrátě dokumentů, jejichž absence ve správním spisu je ve výsledku důvodem napadeného rozhodnutí. Jakékoliv pochybení žalovaný odmítá a je přesvědčen, že si zastavení řízení zavinila sama žalobkyně svojí pasivitou v řízení, neboť

výzvu správního orgánu I. stupně k doplnění žádosti zcela oslyšela. Žalobkyně sice tvrdí, že jí tato výzva ze dne 18. 12. 2020 nebyla doručena, avšak i toto tvrzení má žalovaný za spolehlivě vyvrácené.

10. Žadostí, která byla líbeznickému stavebnímu úřadu doručena dle otištěného podacího razítka dne 15. 1. 2020, požádala žalobkyně o dodatečné povolení terénních úprav v areálu „Pod Borovskou“. V žádosti prostřednictvím křížku v příslušném okénku uvedla, že v řízení bude jednat *samostatně*. Výslovně pak uvedla, že „*rozsah* (terénních úprav) *bude uveden v dokumentaci a výškopisu a polohopisu*“. Dále vyjádřila názor, že terénní úpravy nejsou v rozporu s obecnými požadavky na výstavbu nebo s veřejným zájmem chráněným zvláštním předpisem, „*což bude doloženo v řízení stanovisky dotčených orgánů a dokumentací záměru*“. Z uvedeného vyplývají pro věc dvě podstatné skutečnosti: jednak žalobkyně dala správním orgánům jasně najevo, že v řízení nebude zastoupena, a tedy že mají jednat přímo s ní (plná moc udělená advokátovi je ve správním spisu založena až společně s odvoláním proti usnesení z března 2021), jednak výslovně uvedla, že svoji žádost *teprve* doplní o projektovou dokumentaci (s uvedením výškopisu a polohopisu), jakož i o stanoviska příslušných dotčených orgánů. Soud k tomu doplňuje, že v podacím razítku není ani uvedena informace o tom, že by žalobkyně k žádosti připojila nějaké přílohy.
11. Soud má již jen s ohledem na samotný obsah žádosti tvrzení žalobkyně o údajné ztrátě dokumentů při jejich předávání mezi správními orgány za krajně nevěrohodné, a má proto ve shodě se žalovaným za to, že správní orgán I. stupně postupoval v souladu se zákonem, pokud žalobkyni vyzval k doplnění žádosti o zákonem vyžadované podklady. Správní orgán I. stupně výzvu správně doručoval přímo nezastoupené žalobkyni, již se zásilka s výzvou dostala do dispozice dne 6. 1. 2021, kdy si ji osobně převzala na příslušné pobočce České pošty, kde byla připravena k vyzvednutí ode dne 31. 12. 2020. Náznak žalobkyně, že snad tento podpis není její (uvádí pouze to, že podpis ještě v den místního šetření 28. 8. 2021 provedeném v jiném řízení na obálce, resp. doručence absentoval) má rovněž za pouhé ničím nedoložené a zcela nevěrohodné tvrzení. Žalobkyně skutečnosti vyplývající z doručky (tedy že jí pracovnice České pošty vydala zásilku s výzvou oproti podpisu) relevantně nezpochybnila (neznevěřohodnila) předestřením jiné srovnatelně pravděpodobné verze reality [srov. rozsudek NSS ze dne 24. 1. 2014, č. j. 7 As 30/2013-34]. Soud má proto stejně jako žalovaný za to, že výzva byla žalobkyni účinně doručena. Pokud pak žalobkyně na tuto výzvu nereagovala a ve lhůtě stanovené správním orgánem I. stupně požadované podklady nedoložila (přičemž navzdory svému tvrzení o tom, že předtím správním orgánům požadované dokumenty již doručila, ani nebrojila proti výzvě odvoláním), byl naplněn důvod pro postup dle § 66 odst. 1 písm. c) správního řádu, neboť povinností žadatele o dodatečné povolení terénních úprav je připojit k této žádosti předepsané podklady (§ 129 odst. 7 v návaznosti na § 129 odst. 2 a § 86 odst. 2 stavebního zákona). Správní orgán I. stupně tak správně učinil závěr, že žalobkyně v určené lhůtě neodstranila podstatné vady žádosti, které brání pokračování v řízení, a proto po právu řízení zastavil.
12. Již výše uvedené skutečnosti přitom nutně vedou k závěru o nedůvodnosti žaloby. Je totiž zřejmé, že i kdyby snad ve věci rozhodovala úřední osoba, která by měla být pro svůj poměr k věci či k žalobkyni vyloučena z úkonů v řízení (§ 14 odst. 1 správního řádu), stejně i jako kdyby bylo pravdivé tvrzení, že ani neexistoval důvod pro odnětí věci líbeznickému stavebnímu úřadu a její přenesení na jiný správní orgán podle § 131 odst. 4 správního řádu, jednalo by se o takové vady, které nemohly mít na výrok usnesení (a napadeného rozhodnutí) žádný vliv. Jak soud již uvedl, má za prokázané, že žalobkynina žádost o

dodatečné povolení terénních úprav byla prosta obligatorních podkladů, a následná řádně doručená výzva k doplnění žádosti (ať už ji učinil ten či onen správní orgán a ta či ona úřední osoba) byla zcela v souladu se zákonem, stejně jako následné usnesení o zastavení řízení, které bylo již pouze nevyhnutelným důsledkem žalobkyniny pasivity. Správní orgány tedy za dané situace ani nemohly jinak než ukončit správní řízení nemeritorním rozhodnutím, a žalobkyní tvrzená podjatost úřední osoby a nepřislušnost správního orgánu I. stupně se tedy ani nemohla v napadeném rozhodnutí nijak materializovat. Jinými slovy, údajně podjatá úřední osoba správního orgánu I. stupně neměla *de facto* ani prostor pro to výsledkem řízení jakýmkoliv způsobem ovlivnit. Otázka důsledků nesprávné místní nepřislušnosti správních orgánů pak byla opakovaně řešena v judikatuře NSS. Vyplývá z ní, že se nejedná o takovou procesní vadu, která má bez dalšího vést ke zrušení správního rozhodnutí. Tomuto závěru totiž musí vždy předcházet úvaha soudu ve smyslu § 76 odst. 1 písm. c) s. ř. s., tj. zda takové podstatné porušení ustanovení o řízení před správním orgánem mohlo mít vliv na zákonnost napadeného rozhodnutí (srov. rozsudky NSS ze dne 24. 6. 2008, č. j. 2 Afs 159/2006-138; či ze dne 4. 6. 2009, č. j. 9 As 72/2008-69). I kdyby tedy bylo pravdou, že měl o žádosti žalobkyně rozhodovat líbeznický stavební úřad, v daném případě by takováto skutečnost rozhodně důvod pro zrušení napadeného rozhodnutí nezavdávala. V nyní projednávané věci sice žalobkyně vedle námítky místní nepřislušnosti správního orgánu I. stupně upozornila rovněž na to, že v prvním stupni rozhodovala ve věci úřední osoba zařazená v Městském úřadu Neratovice do odboru správy majetku, nikoliv do odboru stavebního (čímž naznačila možnou funkční nepřislušnost správního orgánu I. stupně), avšak další polemiky o tom, zda byl v daném případě správní orgán I. stupně dostatečně odborně vybavený k řízení o žalobkynině žádosti, tedy zda tato organizační jednotka Městského úřadu Neratovice mohla vůbec plnit úkoly stavebního úřadu a zda tak byla splněna kritéria funkční příslušnosti, by byly v dané věci právě s ohledem na procesní ukončení řízení, o jehož zákonnosti soud nemá pochyb, zcela nadbytečné.

13. Veškeré další námítky žalobkyně stran procesního postupu oprávněné úřední osoby v řízeních vedených správním orgánem I. stupně tak nejsou důvodné. Již jen nad rámec nezbytného odůvodnění pak soud uvádí, že v řízení o dodatečném povolení terénních úprav žalobkyně uplatnila námitku podjatosti teprve v odvolání proti usnesení o zastavení řízení, ačkoliv se o tom, že ve věci činí úkony Ing. K., dozvěděla nejpozději v okamžik, kdy jí byla doručena výzva ze dne 18. 12. 2020. Podle § 14 odst. 3 správního řádu přitom platí, že účastník řízení může namítat podjatost úřední osoby, jakmile se o ní dozví. K námitce se přitom nepřihlédne, pokud účastník řízení o důvodu vyloučení prokazatelně věděl, ale bez zbytečného odkladu námitku neuplatnil. Žalovaný tak k námitce podjatosti správně nepřihlédl a ze stejného důvodu se výtkami žalobkyně stran postupu Ing. K. v řízení o dodatečném povolení terénních úprav, jakož i v jiných správních řízeních, který má údajně svědčit o její podjatosti, nezabývá ani soud. Nebyl tak důvod pro to, aby soud provedl k důkazu obsah správních spisů týkajících se jiných řízení vedených správním orgánem I. stupně.

Závěr a rozhodnutí o náhradě nákladů řízení

14. Soud dospěl k tomu, že námítky žalobce nejsou důvodné a vzhledem k tomu, že nezjistil ani žádné vady, k nimž by byl povinen přihlédnout i bez námítky, zamítl žalobu jako nedůvodnou (§ 78 odst. 7 s. ř. s.).
15. O náhradě nákladů řízení bylo rozhodnuto podle § 60 odst. 1 s. ř. s. Žalobkyně nebyla v řízení úspěšná, a proto nemá právo na náhradu nákladů řízení. Procesně úspěšnému

žalovanému soud náhradu nákladů řízení nepřiznal, neboť mu v řízení nevznikly žádné náklady převyšující náklady na běžnou administrativní činnost a ostatně je ani nepožadoval.

Poučení :

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejblíže následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

Praha 30. dubna 2024

Lenka Bursíková v. r.
předsedkyně senátu